

Závěr nalézacího soudu, že stěžovatel ve smyslu § 45 aut. zák. jednal vědomě, pokud se týče, že alespoň počítal s možností porušení autorských práv a přes to jednal, jsa srozuměn i s takovým výsledkem, opírá se především o zjištění, že stěžovateli, který nad to podle vlastního doznání jako bývalý člen ochranného sdružení autorského dobře zná jeho stanovy, několik dní před plesem byl zároveň se zevrubným poučením doručen písemný zákaz provozování chráněných skladeb, a že obžalovaný přes to neučinil nic, aby při hudební produkci, jejímž byl pořadatelem, zákaz byl dodržen, ba že ani své hudebníky na to neupozornil. Nedbajíc těchto zjištění, o něž se opírá výrok o vině stěžovatelově po stránce subjektivní, neprovádí stížnost výtku právní mylnosti způsobem odpovídajícím zákonu.

Čís. 5947.

Vedoucí činitel (předseda) spolku pořádajícího zábavu, na níž byly hrány chráněné hudební skladby, nepozbyl postavení »pořadatele« ve smyslu § 30 autorského zákona tím, že byli výborem spolku ustanoveni zvláštní pořadatelé zábavy v běžném slova smyslu, jimž náleželo udržovati pořádek při zábavě, opatřiti místnosti, sjednati hudbu a pod.

(Rozh. ze dne 1. července 1937, Zm II 290/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého obžalobce Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zaps. společenstva s r. o. v Praze do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 aut. zákona ze dne 24. listopadu 1926, č. 218 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ō v o d y:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce právem vytýká, že zprošťující výrok je právně mylný (č. 9a) § 281 tr. ř.).

Napadený rozsudek vychází z toho, že obžalovaný je předsedou sportovního klubu ve V., že mu v této vlastnosti na podzim roku 1935 byl doručen zákaz provozování chráněných hudebních skladeb a že sportovní klub dne 28. června 1936 pořádal taneční zábavu, při níž bez povolení (proti zakazu) byly hrány chráněné skladby. Dále rozsudek zjišťuje, že výbor klubu ve schůzi dne 30. května 1936 ustanovil čtyři osoby za pořadatele zábavy, že jeden z nich sjednal hudbu a že se předseda spolku (obžalovaný) o zábavu, při níž pomáhal hostinskému, dále nestaral.

Nalézací soud má za to, že obžalovaného přes to, že je předsedou spolku, jenž pořádal zábavu, nelze v tomto případě pokládati za pořadatele provozování hudebních skladeb, když byli klubem ustanoveni zvláštní pořadatelé zábavy, kterým prý náleželo, aby se starali o dodr-

žení zákazu. Tu stížnost právem namítá, že rozsudek dosti přesně nerozlišuje pojmy pořadatele zábavy v běžném slova smyslu a pořadatele veřejné hudební produkce ve smyslu ustanovení původského zákona. I když se vychází z toho, že úkolem pořadatelů výborem ustanovených bylo nejen, aby při zábavě udržovali pořádek, nýbrž aby i jinak potřebné zařídili (na př. najali místnost, sjednali hudbu atd.), nelze přece souhlasiti s názorem, že tím byly na tyto osoby přeneseny i povinnosti a odpovědnost, které zákon s hlediska ochrany práv původských ukládá pořadateli veřejné hudební produkce, tedy zejména i povinnost, aby se starali o dodržení onoho zákazu, když nejen nebylo zjištěno, že osoby ustanovené za pořadatele zábavy byly předsedou nebo jiným funkcionářem spolku na to upozorněny, ale nebylo zjištěno ani, že o zákazu vůbec věděly. Výpovědi pořadatelů byly v tomto směru zcela negativní a obžalovaný sám jen udal, že dva z pořadatelů byli zároveň členy výboru, takže o zákazu s n a d také věděli.

Za tohoto stavu věci nelze uznati, že obžalovaný jako vedoucí činitel spolku, kterému byl také doručen zákaz, ustanovením pořadatelů zábavy pozbyl postavení pořadatele ve smyslu § 30 aut. zák. Vycházeje z opačného názoru, posoudil nalézací soud věc po právní stránce nesprávně a zatížil svůj rozsudek zmatkem podle č. 9 a) § 281 tr. ř.

Bylo proto zmateční stížnosti, aniž třeba se obíratí ostatními jejími vývody, s tohoto hlediska vyhověti a napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti. Ve věci samé nebylo lze rozhodnouti, poněvadž věc po skutkové stránce vyžaduje dalšího objasnění v otázce, zda obžalovaný jednal v e d o m ě ve smyslu § 45 aut. zák. a najmě, zda alespoň počítal s možností porušení autorských práv a přes to, jsa srozuměn i s takovým výsledkem, neučinil nic, aby tomu zabránil (dolus eventualis). Nezbylo proto, než vrátiti věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 5948.

Keďže rozhodnutie podľa § 54, odst. 2 tr. zák. spočíva na voľnom uvážení súdu, nemožno taký výrok napádať zmätočnou sťažnosťou podľa § 385, čís. 2 tr. p.

Súd prekročil trestnú sadzbu a zavinil zmätok podľa § 385, čís. 2 tr. p., uložil-li pre nadržovanie podľa § 377 tr. zák. i vedľajší trest straty práva volebného do obcí.

(Rozh. zo dňa 2. júla 1937, Zm III 330/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným z prečinu krádeže atď., zmätočnú sťažnosť obžalovaného B. zčasti odmietol, zčasti zamietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol u obžalovaného B. vyslovený vedľajší trest straty práva volebného do obcí na jeden rok a tento výrok aj s výrokom, že čin trestný bol spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných pominul.